

Era o după-amiază geroasă, spre sfârșitul lunii decembrie. Deși natura nu își scosese încă haina albă de gală, pentru a o întâmpina, iarna își făcuse simțită prezența dezlănțuind un frig teribil care încolțea casele, nelăsând sobelor nici măcar o clipă de răgaz.

Mai erau câteva zile până la Crăciun, iar dincolo de ferestrele înghețate, se zăreau copiii mai voioși și mai zglobii ca niciodată, alergând de colo-colo, pe lângă părinții lor care nu își mai vedea capul de treburi. Ardeau de nerăbdare și se întrebau fără încetare: „Va veni Moș Crăciun?”, „Ce îmi va aduce Moșul?”, deși, din când în când, o urmă de îndoială le înnegura pentru o clipă sufletul: „Am fost îndeajuns de cuminte anul acesta?” Sperând ca balanța faptelor să fie de partea binelui, iar sacul bătrânlui darnic să fie neîncăpător, micuții numărau zilele, minutele, ba chiar secundele, până când bradul împodobit cu migală le va găzdui cadrourile, iar clopoțeii vor suna a sărbătoare, încinând un clinchet în cinstea poveștii pline de magie și neprevăzut care avea să urmeze.

În vreme ce toate scrisorile pentru Moș Crăciun ajungeau la destinație, una abia prindea viață. Era vorba despre scrisoarea micuței Maria, o fetiță de șapte ani, care își dorea ceva cu totul și cu totul special. Anul acesta, dulciurile, păpușile, rochiile de catifea pierdeau teren în față...

– Ce faci? o întrebă mama, intrând în camera ei cu câteva prăjiturele aromate.

– Vreau să îi scriu Moșului, dar mi-e teamă că va primi scrisoarea mea prea târziu! oftă Maria, jucându-se cu creionul. Se lăsa o clipă de tacere, clipă în care mama devine nostalgică. Mângâind creștetul fricei sale, îi spuse cu blândețe:

– Niciodată nu e prea târziu, draga mea! Moș Crăciun are puteri magice, iar dragostea lui pentru copii este nemărginită! Nicio dorință nu rămâne neîndeplinită...

– Dar cum să încep? se fâstâci ea, privindu-și cățelușul de plus, de parcă acesta avea cheia tuturor răspunsurilor. Of! Nu reușesc deloc să găsesc cuvintele potrivite! Parcă aş scrie o compunere pentru școală! – și tot frământându-se aşa, privi pe fereastră exact când luna, fluturându-și mantia strălucitoare, lumina o căsuță din vale, foarte dragă Mariei: acolo locuia bunicul ei.

– Acelea sunt oare luminile de Crăciun? se întrebă mirată, ridicând o sprânceană. Însă curând își dădu seama că nu fusese decât o iluzie și oftă întristată:

– Am crezut că sunt podoabe adevărate, dar nu, bunicul se încăpătânează să fie posomorât și urâcios de sărbători!

Atunci, mai hotărâtă ca niciodată, desprinse o filă din caietul de teme pentru acasă și începu să își aștearnă gândurile, silabisind fiecare cuvânt, ca să nu greșească.

Dragă Moșule,

Mă numesc Maria, și am șapte ani. Am fost destul de cuminte (se gândi puțin înainte de a scrie, pentru a nu-l minți pe Moșul), dar anul acesta nu îți cer nici păpuși și nici dulciuri.

Bunicul meu, care altă dată se juca cu mine, îmi cioplea leagăn și căsuțe pentru vrăbiuțe, care mă lua vara la pescuit și iarna mă trăgea cu săniuța... este din ce în ce mai posomorât și mai urâcios și nu se mai bucură de darurile minunate pe care ni le aduc sărbătorile, iar casa lui e întunecată și rece.

Dragă Moșule, te rog să îi aduci bunicului meu în dar sufletul de copil, chiar dacă acum are un aer sumbru și fruntea încrețită din pricina grijilor.

De la un timp, bastonul este singurul lui tovarăș și din această cauză bunicul nu mai vine să mă ia nici de la școală. Mama mi-a spus că ai puteri magice și că poți transforma orice om mare, într-un copil.

Sunt sigură că mă vei ajuta. Îmi iubesc foarte mult părintii, frățiorul, pe doamna învățătoare, dar cel mai mult îl iubesc pe bunicul.

Te iubesc și pe tine și te aştept, Moș Crăciun! Promit că voi fi la fel de cuminte și de ascultătoare, promit că nu te voi dezamăgi.

Maria

Își admiră scrisul caligrafic, apoi împături cu grijă hârtia, și o introduse într-un plic pe care îl legă cu o panglică verde.

Acesta este cadoul pe care mi-l doresc mai mult decât orice altceva“ – gândi mulțumită, așezând plicul pe pervazul ferestrei. Aflase, în mare secret, de la fratele ei, că, la miezul nopții, un elf – desigur unul din ajutoarele de nădejde ale Moșului – venea să ia scrisorile „întârziate“ pe care le punea apoi într-o tolbă uriașă, legată cu strășnicie de spinarea lui Rudolph, iar acesta le ducea în mare grabă lui Moș Crăciun. În sfârșit, eliberată de aşa o mare povară, micuța reuși să adoarmă, lăsând toate grijile în seama zilei de mâine, vegheată îndeaproape de cel mai fidel prieten, cățelușul de plus, primit în dar de la bunicul, pe când ea nu era decât un ghemotoc cu zulufi și gropițe în obrajii.

A doua zi, Maria se trezi abia când soarele palid de iarnă își trimise razele să se joace prin buclele ei bălaie.

– Bună dimineața! își salută somnoroasă prietenii de plus. Apoi își luă jucăria preferată și sări din pat nerăbdătoare, ducându-se direct la fereastră.

– Ia să vedem ce face scrisoarea noastră! O fi găsit-o elful?

Da' ia scrisoarea de unde nu-i! Elful își făcuse pe deplin datoria. Așa că, fetița, bucuroasă tare, se îndreptă spre bucătărie să dea și ea o mână de ajutor, după puterile ei, la frământatul cozonacilor.

– Ești o fetiță minunată, draga mea! Sunt sigură că Moșul îți va aduce multe daruri! o dezmirerdă mama, când o văzu atât de hărnicuță, sărutându-i obrătorul. Apoi se duse să mai aducă ceva lemn pentru a întezi focul din sobă. Rămasă singură, Maria căzu pradă gândurilor... Oare Moșul o fi primit la timp rândurile ei? Altfel cum ar fi putut să îi îndeplinească dorința, dacă nu ar ști care este aceea?

Deodată, un zgromot puternic în fereastră, o lăsa pe fetiță cu răsuflarea tăiată.

– Ce a fost asta? se întrebă speriată, îndreptându-și privirea spre locul cu pricina. Dar nu văzu nimic deosebit. Nedumerită, se întoarse la treburile ei. Nici nu apucă să facă un pas, că o întâmplare ciudată o întoarse din drum. Fereastra se deschise ca prin farmec și, pe pervaz, răsări de nicăieri un plic legat cu o panglică... roșie...

Se apropi cu pașii mărunți și, cu mâna tremurândă, luă plicul. Preț de câteva clipe analiză fiecare detaliu al acestuia ca să se încredeze că ei îi era adresat, fără doar și poate. Să fie oare răspunsul mult așteptat? Începu să citească cu voce tare...

